

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.H.** , narozen dne ..., státní příslušnost Česká republika, bytem ...
zastoupený Mgr. Tomášem Maxou, advokátem,
sídlem Petráská 1136/12, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168,
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2017 č. j. 2212/DS/17-4,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 14. 11. 2017 č. j. 2212/DS/17-4 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, kterou je povinen zaplatit k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Tomáše Maxy do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručitou ke Krajskému soudu v Plzni dne 13. 12. 2017 domáhal přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 14. 11. 2017 č. j. 2212/DS/17-4, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Cheb, odboru správních činností a obecní živnostenský úřad, vydaného dne 18. 4. 2017 č. j. MUCH 33781/2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“ nebo také rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo rozhodnuto, že žalobce je vinen ze spáchání přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to za porušení povinnosti mu uložené v § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena podle § 11 odst. 1 písmena b, c), § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, § 125 odst. 5 písmena d) a § 125c odst. 6 písmena b) zákona o silničním provozu, pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce v žalobě namítal, že v řízení před žalovaným i v řízení před správním orgánem I. stupně byla porušena jeho procesní práva, a to především právo seznámit se se všemi podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, jak vyplývá z § 36 odst. 3 správního řádu, kdy žalobce nebyl řádně poučen o právu seznámit se s podklady rozhodnutí. Přestupkové řízení tak bylo zatíženo procesní vadou, která vedla k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce odkazoval na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dle názoru žalobce se žalovaný nedokázal dostatečně vypořádat s jeho námitkami proti závěrům správního orgánu I. stupně, které nemohl z důvodu procesní vady uplatnit v prvostupňovém řízení.
4. Žalobce dále namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces tím, že nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy. Žalobce navrhoval výslech policistů za účelem prokázání tvrzení žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je chybné, kdy se žalobce nepohyboval směrem do centra Chebu ale z centra Chebu. Žalovaný ovšem tento důkaz, který byl podle žalobce zásadní pro zjištění skutkového stavu věci, neprovedl, ale také se v rozhodnutí nevyjádřil k důvodům tohoto postupu a řádně neodůvodnil. I v tomto případě žalobce odkazoval na ustálenou judikaturu Ústavního soudu.
5. Žalobce také namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, kdy rozhodnutí je v rozporu s § 3 správního řádu z důvodu, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou pochybnosti. Žalobce poukazoval na skutečnost, že žalovaný byl povinen si opatřit veškeré podklady pro rozhodnutí, které svědčí ve prospěch i neprospěch žalobce, a důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobce namítal, že se dle rozhodnutí měl dopustit přestupku tím, že jel rychlostí 90 km/hod v obci Cheb, na Ašské ulici cca 100 m nad benzinovou čerpací stanicí Shell směrem na Cheb, čímž měl překročit nejvyšší povolenou rychlost o 40 km/hod. Tato skutečnost je potvrzena pouze záznamem policie České republiky, podle kterého byla rychlost aut měřena ve směru jízdy od Františkových Lázní směrem do centra. Žalobce však v odvolání uvedl, že se pohyboval v opačném směru. Žalobce tedy poukazoval na to, že je nezbytné pro posouzení, zda se žalobce dopustil spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písmena f) bod 2 zákona o přestupcích, zjistit, jakým směrem se žalobce pohyboval, neboť ve směru, tedy ze směru z centra je

povolená rychlost 70 km/hod, a nemohl by se tak dopustit překročení rychlosti v obci o 40 km/hod. To však prokázáno nebylo.

6. Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a z toho důvodu navrhl, aby soud napadené rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že soubor námitek uváděných žalobcem odmítá a považuje je za neopodstatněné a nedůvodné a nelze z nich dovodit a prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí či vad řízení, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že znaky přestupku byly naplněny a byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a veškerá zjištění jsou opatřena důkazy.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl jako nedůvodnou.
9. Součástí správního - přestupkového spisu č. j. KRPK-47997/PŘ-2016-190206 je oznámení o přestupku ze dne 4. 6. 2016, č. j. KRPK-47997/PŘ-2016-190206-1, z něhož vyplývá, že žalobce jel dne 4. 6. 2016 v 08:48 hodin v obci Cheb, v ulici Ašská směrem do centra vozidlem tovární značky Hyundai i30, RZ ... Žalobce byl v daném úseku změřen radarem MicroDigiCam. Žalobci byla naměřena rychlost 90 km/h po odečtení zákonné tolerance. V tomto úseku je dovolená maximální rychlost 50 km/h. Žalobci bylo sděleno, že se dopustil přestupku tím, že překročil maximální dovolenou rychlost v obci. Žalobce na místě podepsal oznámení o přestupku ze dne 4. 6. 2016.
10. Stejného dne byl vyhotoven jedním ze zasahujících policistů pprap. P.Š. úřední záznam, který se obsahově shodoval se shora uvedeným oznámením o přestupku.
11. Správní spis obsahuje také ověřovací list k radaru č. 8012/OL-70075-16 s platností do 10. 3. 2017. Dále obsahuje záznam o přestupku z radaru, který zachycuje přední část vozidla žalobce s čitelnou RZ a údaji o vozidle žalobce, o naměřené rychlosti, datu a času a místě přestupku, číslo snímku, vzdálenost měření, limit rychlosti. Na místě přestupku byla pořízena fotodokumentace automobilu žalobce a jeho řidičského průkazu, občanského průkazu a technického průkazu k vozidlu. Na č. l. 9 spisu je založen výpis z evidenční karty řidiče ke dni 16. 6. 2016.
12. Oznámením ze dne 16. 6. 2016 č. j. MUCH 53622/2016, KSÚ 5326/2016 bylo Městským úřadem Cheb, odboru správních činností a obecní živnostenský úřad se žalobcem zahájeno správní řízení pro přestupek podle § 125c odst. 1, písmena f) bod 2 zákona o silničním provozu a nařízeno ústní jednání na 20. 7. 2016.
13. K nařízenému ústnímu jednání o přestupku nařízeném na 20. 7. 2016 se žalobce nedostavil, kdy předtím zaslal omluvu z nařízeného ústního jednání ze zdravotních důvodů, kdy doložil lékařskou zprávu a požádal o odročení a nařízení ústního jednání na jiný termín. Projednání přestupku se konalo v nepřítomnosti žalobce, kdy bylo zdůvodněno, že žalobce zaslal sice omluvu, ale přes email bez zaručeného elektronického podpisu.
14. Rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 1. 2017 bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrácena k novému projednání, a to z důvodu, že došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, kdy se správní orgán I. stupně nevypořádal se způsobem zavinění přestupku žalobcem a neuvedl důkazy, kterým má úmysl žalobce spáchaný přestupek za prokázaný.

15. Správní orgán I. stupně znovu nařídil ústní jednání na 7. 3. 2017. Žalobce se z nařízeného ústního jednání omluvil ze zdravotních důvodů, kdy doložil lékařskou zprávu a požádal o odročení a nařízení ústního jednání na jiný termín. Bylo proto nařízeno ústní jednání na 11. 4. 2017. K jednání se žalobce opět nedostavil. Jednání se konalo v nepřítomnosti žalobce.
16. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí dne 18. 4. 2017 pod č. j. MUCH 33781/2017.
17. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v průběhu řízení nebyla porušena procesní práva účastníka řízení - žalobce, že správní orgán I. stupně postupoval tak, aby byl zjištěný skutečný stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy a rozhodnutí samo o sobě bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy. Rozhodnutím žalovaného - Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 14. 11. 2017 č. j. 2212/DS/17-4 bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
18. Ve věci soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, kdy se žalobce nevyjádřil a nesdělil, že žádá nařízení ústního jednání k projednání věci a žalovaný sdělil, že souhlasí, aby bylo rozhodnuto ve věci bez nařízení ústního jednání a soud ani jeho nařízení neshledal nezbytným v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.).
19. Soud shledal žalobu důvodnou.
20. V žalobě žalobce namítá skutečnost, že jak v řízení před žalovaným, tak v řízení před správním orgánem I. stupně byla porušena jeho procesní práva, a to především právo seznámit se se všemi podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, jak vyplývá z § 36 odst. 3 správního řádu, kdy žalobce nebyl řádně poučen o právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Přestupkové řízení tak bylo podle žalobce zatíženo procesní vadou, která vedla k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
21. Pro posouzení této námítky ze správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti. Oznámením ze dne 16. 6. 2016 č. j. MUCH 53622/2016, KSÚ 5326/2016 bylo správním orgánem I. stupně se žalobcem zahájeno správní řízení pro přestupek podle § 125c odst. 1, písmena f) bod 2 zákona o silničním provozu a nařízeno ústní jednání na 20. 7. 2016. Žalobce byl v předvolání poučen, že pokud se bez náležité písemně odůvodněné omluvy nebo bez závažných důvodů nedostaví, může být přestupek projednán bez jeho účasti. Zároveň byl poučen o právu nechat se zastupovat v řízení zmocněncem, kterého si zvolí. Dále byl poučen, že má právo před vydáním rozhodnutí se seznámit s jeho podklady. Shodné poučení obsahovalo i předvolání na 7. 3. 2017 a na 11. 4. 2017.
22. Podle § 36 odst. 3 správního řádu, *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
23. Soud má za prokázané a ztotožňuje se s názorem žalobce, že v projednávané věci bylo porušeno procesní právo žalobce, které je upraveno a zakotveno v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.
24. Žalobce byl správním orgánem I. stupně pouze poučen o tom, že má právo a možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nebyl však informován a poučen jednak o tom, do

kdy tak může učinit, a nebyl také poučen a informován o možnosti se k podkladům rozhodnutí vyjádřit, a do kdy toto právo a možnost má.

25. Nejvyšší správní soud judikoval, že: *„účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, č. 2073/2010 Sb.).
26. Přestupkové řízení má specifickou povahu právě ve vztahu k právu na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, které spočívá v tom, že je vždy třeba nařídit jednání (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Realizace práv upravených § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu se tak koná buď ještě před samotným ústním jednáním, nebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání v dostatečném rozsahu projednán, vydá správní orgán rozhodnutí ve věci.
27. S ohledem na skutečnost, že v přestupkovém řízení je obvykle rozhodnuto již při ústním jednání, je zřejmé, že je ústní jednání poslední možnost, kdy se obviněný z přestupku může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Ústní jednání však může proběhnout v nepřítomnosti obviněného z přestupku (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). V případě, že se obviněný k ústnímu jednání bez náležité omluvy nedostaví a to proběhne v jeho nepřítomnosti, může dojít k situaci, kdy obviněný z přestupku nebude mít možnost se s podklady seznámit. S takovým následkem však musí být srozuměn a zejména o něm musí být správním orgánem jasně poučen.
28. V tomto případě bylo v oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání uvedeno poučení, které sice obsahovalo odkaz na ust. § 36 odst. 3 správního řádu, jednalo se však pouze o zkrácenou část citace tohoto zákonného ustanovení, tedy poučení neúplné a nekonkretizované. Nebyla v něm stanovena žádná časová mez či datum, do kdy by se mohl žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit či se k nim vyjádřit, ani informace o tom, že může být jeho věc rozhodnuta po ústním jednání. Z takového poučení nemohl žalobce tyto pro něj zásadní informace seznat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017 č. j. 1 As 176/2017 – 25).
29. Jak vyplývá i z judikatury Ústavního soudu - ÚS III. ÚS 58/2000, ve vztahu k právu účastníka vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k jeho podkladům se uvádí: *„Zásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.“* Jestliže tak správní orgán neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 LPS. K takové skutečnosti musí soud přezkoumávající napadené správní rozhodnutí přihlídnout a rozhodnutí zrušit.

30. Právo žalobce, aby se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřil k podkladům rozhodnutí a současně se svým vyjádřením navrhl další důkazy nebo učinil jiné návrhy podle § 36 odst. 1 správního řádu, je důležitým procesním právem.
31. Postupem správního orgánu I. stupně, tak i žalovaného, který se nevypořádal s touto námitkou žalobce v podaném odvolání, bylo porušeno žalobcovo právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí a možnost navrhnout další důkazy. Vzhledem k této skutečnosti soud dospěl k závěru, že nedostatečné poučení je závažnou vadou řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí.
32. Ohledně další námitky žalobce, podle které bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces tím, že nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy uvedené v jeho odvolání proti rozhodnutí soudu I. stupně, má soud ze správního spisu za prokázané, že žalobce ve svém odvolání ze dne 3. 8. 2018 navrhoval výslech policisty pprap. Š. a pprapr. L., kteří se mohli vyjádřit k místu spáchání přestupku a ke směru jízdy žalobce. Jak je zřejmé z napadeného rozhodnutí, žalovaný tento důkaz nejen neprovedl, ale ani jeho neprovedení ve svém rozhodnutí dostatečně neodůvodnil.
33. Správní orgán není povinen provést veškeré důkazy navržené žalobcem za předpokladu, že navrhovaný a neprovedený důkaz nemůže přispět ke zjištění stavu věci, popř. je-li nadbytečný nebo by nevedl k prokázání skutečnosti, která má být prokázána.
34. Soud má za to, že i tato námitka žalobce je důvodná. Žalovaný měl návrhu na provedení důkazu vyhovět a důkaz výsledkem navrhovaných svědků provést, nebo řádně odůvodnit, z jakého důvodu navrhovaný důkazní prostředek neprovedl ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 3. 2011 sp. zn. I. ÚS 3067/10. Zamítnutí důkazních prostředků bez řádného odůvodnění vede k nepřezkoumatelnosti daného rozhodnutí.
35. Není-li spolehlivě prokázáno, že byl přestupek spáchán, tedy že byly naplněny veškeré znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být rozhodnuto o tom, že byl přestupek spáchán. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013 č. j. 7 As 145/2012-39.
36. Soud dospěl k závěru, že nedostatečné poučení je vadou řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí a proto rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 14. 11. 2017 č. j. 2212/DS/17-4 zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc se vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně soud zavázal žalovaného odstranit vytýkanou procesní vadu.
37. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání a podání žaloby) přičemž sazba odměny činí 3 100 Kč/úkon (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013), celkem tedy 6 200 Kč. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006), celkem tedy 600 Kč a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 11 228 Kč. Soud proto uložil

žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. května 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně